

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 16 grudnia 2015 roku w sprawie z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. przeciwko A. O. o zapłatę, Sąd Rejonowy w Zgierzu oddalił powództwo oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1.217 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie przepisu prawa procesowego tj. art. 231 k.p.c. poprzez jego błędne zastosowanie, mogące mieć wpływ na wynik sprawy, polegające na uznaniu, iż do umorzenia postępowania egzekucyjnego, zainicjowanego przez poprzedniego wierzyciela w 2000r. doszło prawdopodobnie w 2003r., co domniemywać należało z daty wydania postanowienia komornika o ustaleniu kosztów egzekucji, podczas gdy z dokumentów złożonych przez stronę powodową do akt niniejszej sprawy nie wynika, ażeby ww. postępowanie zostało faktycznie umorzone, a dowodu przeciwnego nie złożyła strona pozwana,

2. naruszenie art. 232 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. polegające na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów poprzez wyprowadzenie wniosków sprzecznych z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego przy dokonywaniu oceny wiarygodności i mocy materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, poprzez uznanie, iż:

- roszczenie dochodzone pozew uległo przedawnieniu z uwagi na umorzenie postępowania egzekucyjnego w 2003r., które zakończyć się miało prawdopodobnie na podstawie art. 823 k.p.c, a świadczyć ma o tym wydanie przez komornika sądowego postanowienia o ustaleniu kosztów egzekucyjnych, podczas gdy strona pozwana nie przedstawiła żadnego dowodu, świadczącego o umorzeniu egzekucji przed 3-letnim terminem, liczonym od dnia zainicjowana ponownej egzekucji,

- pismo poprzedniego wierzyciela z 26 października 2009r. dotyczyło jedynie wniosku o zwrot tytułów wykonawczych, na podstawie których prowadzone były postępowania przeciwko pozwanemu, co prowadzić miało do umorzenia egzekucji przeciwko pozwanemu, podczas gdy rzeczywista wola oraz treść pisma (...), zawierała wniosek o udzielenie informacji czy na podstawie wskazanych tam tytułów wykonawczych tyczyły się postępowania egzekucyjne,

3. naruszenie art. 123 § 1 k.c. w związku z art. 124 § 1 oraz § 2 k.c. w zw. z art. 118 k.c. poprzez błędną wykładnię, skutkującą uznaniem, iż zieg przedawnienia roszczenia przerwany wskutek złożenia przez poprzedniego wierzyciela wniosku o wszczęcie egzekucji komorniczej i prowadzenia na jego podstawie postępowania egzekucyjnego nie biegł na nowo do momentu zakończenia postępowania egzekucyjnego. Zainicjowanego w 200 roku, podczas gdy Pozwany nie przedstawił dowodu z którego wynikałoby, iż postępowanie sądowe zostało umorzone wcześniej, aniżeli przed upływem 3-letniego terminu przed wszczęciem przez (...) ponownej egzekucji, tj. w 2010r.

W oparciu o wskazane zarzuty powód wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kwoty 10.000,00 PLN wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, kwoty 1.517,00 PLN tytułem zwrotu kosztów procesu za postępowanie przed Sądem I instancji oraz zwrotu kosztów procesu za postępowanie przed Sądem II instancji według norm przepisanych, w tym opłaty od apelacji i kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym i z tego względu zgodnie z przepisem art. 505¹³ § 2 k.p.c., jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku tego sądu powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Wbrew zapatrywaniom apelującego, zaskarżone orzeczenie należało uznać za prawidłowe, stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego. Sąd Okręgowy podziela poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia i w konsekwencji przyjmuje za swoje, uznając za zbędne powielanie ich w całości w treści niniejszego uzasadnienia.

Apelujący wskazał, że stanowisko Sądu I instancji, wedle którego roszczenie uległo przedawnieniu wobec umorzenia egzekucji komorniczej w 2003 roku wszczętej przez poprzedniego wierzyciela w 2000 roku, wobec czego dalsze czynności poprzedniego wierzyciela były w tym zakresie nieskuteczne jest błędne. W ocenie apelującego z dokumentów przedłożonych przez powoda do akt sprawy nie wynika ażeby ww. postępowanie zostało faktycznie umorzone, zaś strona pozwana nie przeprowadziła dowodu przeciwnego, z którego wynikałoby, że pierwsze z toczących się postępowań przeciwko pozwanej uległo umorzeniu w 2003 roku, bądź innych datach, z których jednoznacznie wynikałoby, że postępowanie to zostało zakończone w terminie ponad 3 - letnim od dnia wszczęcia ponownej egzekucji. W ocenie apelującego Sąd dokonał również błędnej interpretacji pisma poprzedniego wierzyciela z dnia 29 października 2009 roku.

Z powyższym stanowiskiem apelującego nie można się zgodzić. Wbrew stanowisku skarżącego nie rodzi zastrzeżeń przyjęta przez Sąd Rejonowy ocena ustalonych okoliczności faktycznych sprawy w aspekcie norm prawa materialnego regulujących zagadnienie przedawnienia roszczenia objętego żądaniem pozwu. Decydującym dla uwzględnienia żądania pozwu w niniejszej sprawie było zatem w ocenie Sądu I instancji zgłoszenie przez pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia i wobec jego skutecznego podniesienia powództwo podlegało oddaleniu. Wskazać przy tym należy, że skuteczne podniesienie zarzutu przedawnienia jest wystarczające do oddalenia powództwa bez potrzeby ustalenia, czy zachodzą wszystkie inne przesłanki prawnomaterialne uzasadniające jego uwzględnienie, a ich badanie w takiej sytuacji staje się zbędne (por. uzasadnienie uchwały pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 r. III CZP 84/05, OSNC 2006/7-8/114 oraz uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2010 r., I CSK 653/09, Lex nr 741022). Jak wynika z akt sprawy powód jeszcze przed zgłoszeniem zarzutu przedawnienia podjął się jego obrony, wskazując, że zostało ono wielokrotnie przerwane i w konsekwencji do przedawnienia roszczenia nie doszło. Powód w toku postępowania nie wykazał jednak zasadności swoich twierdzeń, zaś ciężar dowodu w tym zakresie jak słusznie wskazał Sąd I instancji spoczywał na powodzie, jako wywodzącym z tej okoliczności pozytywne dla siebie skutki prawne. Strona pozwana skutecznie podniosła zarzut przedawnienia roszczenia powoda, a zebrany w sprawie materiał dowodowy (wbrew nietrafnym zarzutom skarżącego) był wystarczający do wydania orzeczenia. Pomimo braku przedłożenia przez powoda stosownych dokumentów Sąd I instancji w oparciu

o domniemanie faktyczne prawidłowo ustalił, że postępowanie egzekucyjne najprawdopodobniej zostało umorzone na podstawie art. 823 k.p.c. w dniu 12 września 2003 roku tj. w dniu wydania postanowienia o ustaleniu kosztów tej egzekucji. Powód nie wykazał natomiast tak w postępowaniu przed Sadem I instancji, jak i w postępowaniu apelacyjnym, aby do umorzenia egzekucji wszczętej wnioskiem z dnia 22 grudnia 2000 roku doszło później niż w dniu 12 września 2003 roku, zaś ciężar dowodowy w tym zakresie pomimo przeciwnych sugestii apelacji spoczywał na powodzie. W tym stanie rzeczy Sąd Rejonowy trafnie uznał, że od tej daty należy liczyć ponownie bieg terminu przedawnienia, który upłynął w 2006 roku. Sąd Okręgowy podziela przy tym stanowisko Sądu I instancji, iż późniejsze wszczęcie egzekucji w sierpniu 2010 roku na wniosek Banku i złożenie przez powoda przed upływem 3 lat od jej zakończenia wniosku o zawezwanie do próby ugodowej jest bez znaczenia. Czynności te jak trafnie wskazał Sąd meriti nie mogły bowiem doprowadzić do przerwania biegu przedawnienia, który zakończył się w dniu 12 września 2006 roku. Odmienne stanowisko prezentowane w apelacji stanowi jedynie polemikę z prawidłowym rozstrzygnięciem Sądu I instancji i jako takie nie mogło się ostać.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i zasądzone od powoda na rzecz pozwanej kwotę 600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym ustaloną na podstawie § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. 2013.490 j.t.) w zw. z §21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015.1804).